15/03/2019

“Αφήστε ήσυχα τα παιδιά σας , εσείς να γίνετε καλύτεροι”

/ Νέοι και Εκκλησία

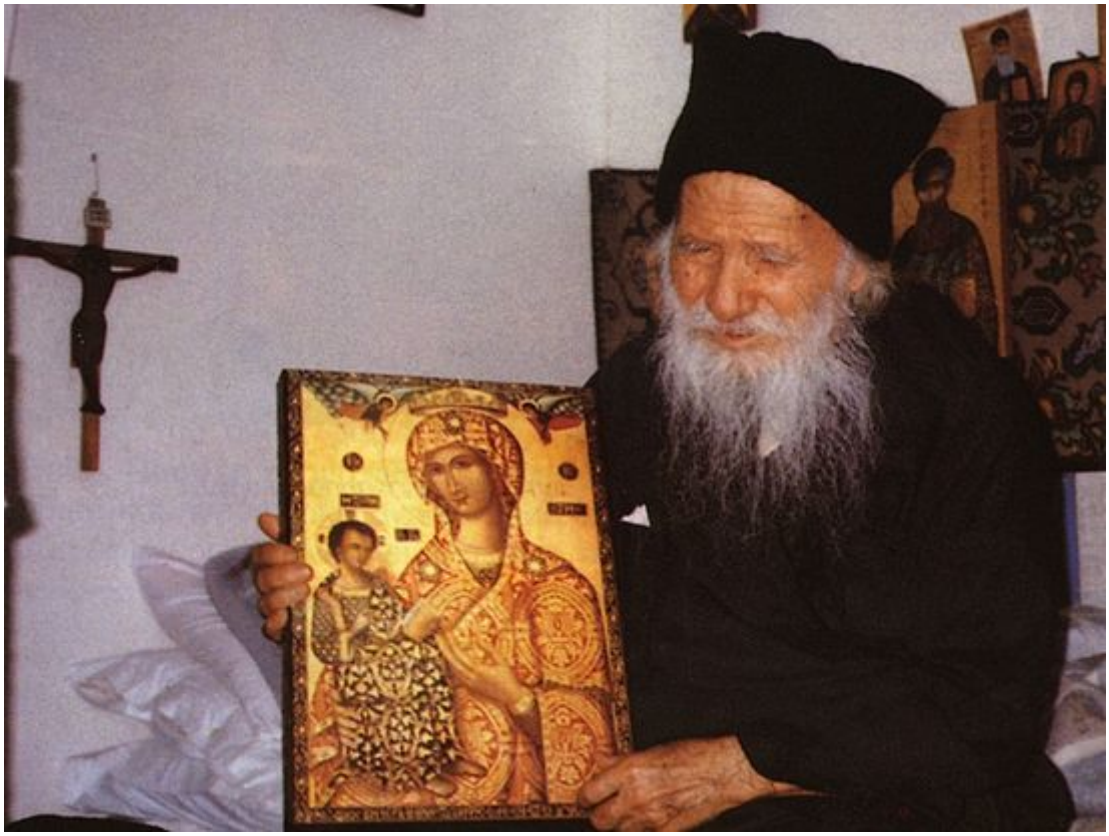

Κωνσταντίνος Γανωτής: Φιλόλογος-Συγγραφέας,ομιλητής και συνεργάτης του Ραδιοφωνικού Σταθμού της Πειραϊκής Εκκλησίας

Θυμάμαι έλεγε ο Άγιος Πορφύριος...Σχεδὸν ἕνα χρόνο πρὶν κοιμηθεῖ ὁ γέροντας Πορφύριος, ποὺ ἀργότερα ἀνακηρύχτηκε ἅγιος, τὸν εἴχαμε ἐπισκεφθεῖ μὲ τὴ σύζυγό μου πάνω στὸ μοναστῆρι στὸ Μήλεσι, τὸ ὁποῖο ἀκόμα βρισκόταν ὑπὸ κατασκευή.

Ἀνεβήκαμε τὰ σκαλιὰ καὶ πήγαμε στὸ κελί του..

« Ἀφῆστε τὰ παιδιά σας, μὴν τὰ κυνηγᾶτε · τὰ φάγατε τὰ καημένα. »

Αὐτὰ μᾶς ἔλεγε ὁ Πορφύριος καὶ τἄλεγε δυνατὰ μὲ τόνο ἀγανάκτησης. Καὶ πῶς νὰ μᾶς πάει ὁ νοῦς μας ὅτι ἔχουμε νὰ κάνουμε μ’ἕναν ἅγιο, ἀφοῦ πιστεύαμε ὅτι πρέπει νὰ τὰ παιδαγωγήσουμε τὰ παιδιά μας, νὰ τὰ κρατήσουμε στὸν ἴσιο δρόμο, ὄχι νὰ τὰ παρατήσουμε στὴν τύχη τους.

– Καὶ πῶς θὰ τὰ κάνουμε τὰ παιδιὰ καλά, γέροντα ;

– Ἐσεῖς νὰ γίνετε καλοὶ καὶ τὰ παιδιά σας θὰ σᾶς ἀκολουθήσουν, θὰ τρέχουν ἀπὸ πίσω σας.

– Κι ἂν, γέροντα, δὲν μᾶς ἀκολουθήσουν ;

– Βρέ, γίνετε ἐσεῖς καλοὶ καὶ θὰ ἰδεῖτε.

Κι ἐμεῖς, παλεύοντας νὰ κάνουμε τὰ παιδιά μας καλύτερα, τὰ κάναμε χειρότερα καὶ πῆγαν οἱ κόποι μας καὶ οἱ στενοχώριες μας χαμένες. . .
Καὶ πῶς ἤξερε ἕνας καλόγερος νὰ μεγαλώνει παιδιά ;
Καὶ μάλωνε κιόλας ἐμᾶς τοὺς γονεῖς. Κι ὅσοι, ἀφοῦ τρώγαμε τὶς κατσάδες του, κατεβαίναμε στὰ σπίτια μας φορτισμένοι, πιάναμε ἀπὸ συνήθεια τὶς μαγκοῦρες μας.

« Ἂς λένε ὅ,τι θέλουν οἱ καλόγεροι ! »

Καὶ τὰ παιδιά μας πῆγαν νὰ ζήσουν ὅσο πιὸ μακριὰ μποροῦσαν ἀπὸ μᾶς κι ὅσοι τὰ συναντοῦσαν καὶ μιλοῦσαν μαζί τους μᾶς ἔλεγαν τὰ καλύτερα λόγια γι’αὐτά !

Ἔχουν τὰ προτερήματά σας, μᾶς ἔλεγαν.

Κι ἐμεῖς γιὰ πρώτη φορὰ ἀπορούσαμε.
Δηλαδὴ ἔχουμε καὶ κανένα προτέρημα ; ἀναρωτιόμασταν μὲ ἀπορία. Καὶ πῶς τὸ ἀνακάλυψαν. Λὲς νὰ εἶχε δίκιο ὁ Πορφύριος ;
Ναί, πρέπει νὰ εἶχε, καταλήγουμε τώρα μετὰ ἀπὸ χρόνια.

Τὰ παιδιὰ εἶναι μανιώδεις ἐρευνητὲς καλῶν παραδειγμάτων τῶν γονιῶν τους. Διψοῦν γιὰ τὰ καλὰ παραδείγματα, καθὼς ὅλες οἱ ἁμαρτίες τῶν γονιῶν τους τὰ ποτίζουν μὲ πίκρα καὶ ὅλες οἱ “νουθεσίες” εἶναι γυμνὲς καὶ ἀναξιόπιστες χωρὶς τεκμήρια.
Ἐδῶ ὁ Θεὸς δέχεται νὰ δικαστεῖ ἀπὸ τοὺς δύσπιστους καὶ γιὰ νὰ “στηρίξει” τὴ θέση του χρειάζεται μάρτυρες ! Γιατὶ μόνον οἱ μάρτυρες πείθουν.
Κι ἐμεῖς οἱ γονεῖς (οἱ δάσκαλοι ἀλλὰ καὶ οἱ ἱερεῖς) μαρτυροῦμε τὴ θεότητα τοῦ Θεοῦ καὶ μὲ τὸ μαρτύριό μας πείθουμε τὰ παιδιά μας νὰ πλησιάσουν τὸ Θεὸ καὶ ‘κεῖνα τὰ “παλιόπαιδα” μᾶς πληρώνουν τὰ μαρτυριάτικα μὲ τὸ νὰ ξαναγυρίζουν κοντά μας...Μυρίζονται τὶς προσευχές μας σὰν λαγωνικά.

Οἱ παραστρατημένοι νέοι γυρίζουν ἀργὰ ἢ γρήγορα στοὺς μετανοημένους γονεῖς τους. Ὁ Πορφύριος μᾶς βεβαιώνει ὅτι θὰ ἐπιστρέψουν, ἂν ἐμεῖς τὰ περιμένουμε ἐν μετανοίᾳ. Ἑκατομμύρια γονεῖς ἐδῶ κι ἕναν αἰῶνα ἔστειλαν τὰ παιδιά τοὺς γιὰ νὰ

σκοτώσουν δεκάδες ἑκατομμύρια ἀνθρώπων κατὰ τὴ διάρκεια τῶν Παγκοσμίων Πολέμων. Κι ὅσα ἐπέζησαν καὶ γύρισαν σπίτια τους, κοίταξαν τοὺς γονεῖς τους μὲ ἕνα πελώριο καὶ φοβερὸ “ γιατί ; ”. Μόνο ὅσοι τὰ ἔστειλαν, γιὰ νὰ ἀμυνθοῦν, μποροῦσαν νὰ ἀντικρύσουν στὰ μάτια τους αὐτὸ τὸ “γιατί”. Μποροῦσαν, γιατὶ τὰ ἔστειλαν γιὰ κάποια ἀρετή. Γι’αὐτὸ ἔμειναν ἔρημοι οἱ ναοὶ τῆς Εὐρώπης καὶ τὰ παιδιὰ ἐκεῖνα ἀποζήτησαν τὰ παραισθησιογόνα καὶ τὴν εὐθανασία.

Ἅγιε Πορφύριε, κρυμμένος σὲ μιὰ φωλιὰ τῆς Ἀττικῆς, μαρτύρησες τὴ μαρτυρία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος κι ἐμεῖς παρὰ τοὺς ποταμοὺς αἱμάτων καὶ τὴν ἀποτυχία κάθε παιδαγωγικῆς δυσκολευτήκαμε νὰ πιστέψουμε στὴν κραυγή σου...